

»Rečica draga, skrij me, skrij me!«

»Pokusi mojega močnika!« Deklica si ni znala pomagati — in jedla ga je. Reka pa jo je skrila pod skalo na bregu. Prileteli so labodi in zleteli čez njo. Deklica je zlezla iz skrivališča, dejala reki: »Hvala lepa« in hitela, hitela z bratcem zopet dalje.

A labodi so se že zopet vrnili in ji leteli naproti. Kaj naj počne? Tam-le stoji jablana.

»Jablana, jablana mila, skrij me siroto!«

»Ali sneš eno lesniko?«

Kaj se hoče — snedla jo je! Jablana jo je skrila pod vejami in jo pokrila z gostim listjem. Labodi so odleteli.

Deklica je stekla zopet dalje proti domu, a labodi jo vnovič zapazijo in se zapode za njo. Že frfotajo njih silna krila tikoma za njo in jo bijejo že skoro v pleča. Zdajnzdaj ji ugrabijo bratca!

Hvala Bogu, na poti stoji pečka.

»Pečka, pečka, skrij me, skrij me!«

»Ako okusiš moje ržene pogače!« Deklica brzo ugrizne pogačo, skoči v peč ter se skrije v nji z bratcem.

Labodi so krog peči poletavali in poletavali, a ker so videli, da ne opravijo ničesar, so odleteli praznih kril.

A deklica je hitela domov in prišla je še ravno prav, zakaj oče in mati sta se baš tedaj vrnila in stopila čez prag v hišo.

Veter in mornar.

(Po ideji O. Zupančiča.)

Zapiha veter prav močno,
mornar pa prosi ga lepo:
„Počakaj, mamici samo
enkrat še stisnem prej roko!“

Spet veter v jadra se upre,
on vnovič prosi: „Veter, ne!
Na urtu rože mi cveto,
Bog ve, če jih zalil je kdo.“

Mo vrne se na brod mornar,
mu reče veter: „Zdaj pa kar!“
„Na breg naj stopim še enkrat,
svoj kraj bi zadnjič videl rad.“

„Pa vendar zdaj odrinem naj!“
„O, vetrček, o, čuj tedaj:
Jaz ti povem samo tako,
od doma iti je hudo!“

Kazimir pl. Radič.

